

ΕΤΟΣ ΙΒ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1879.

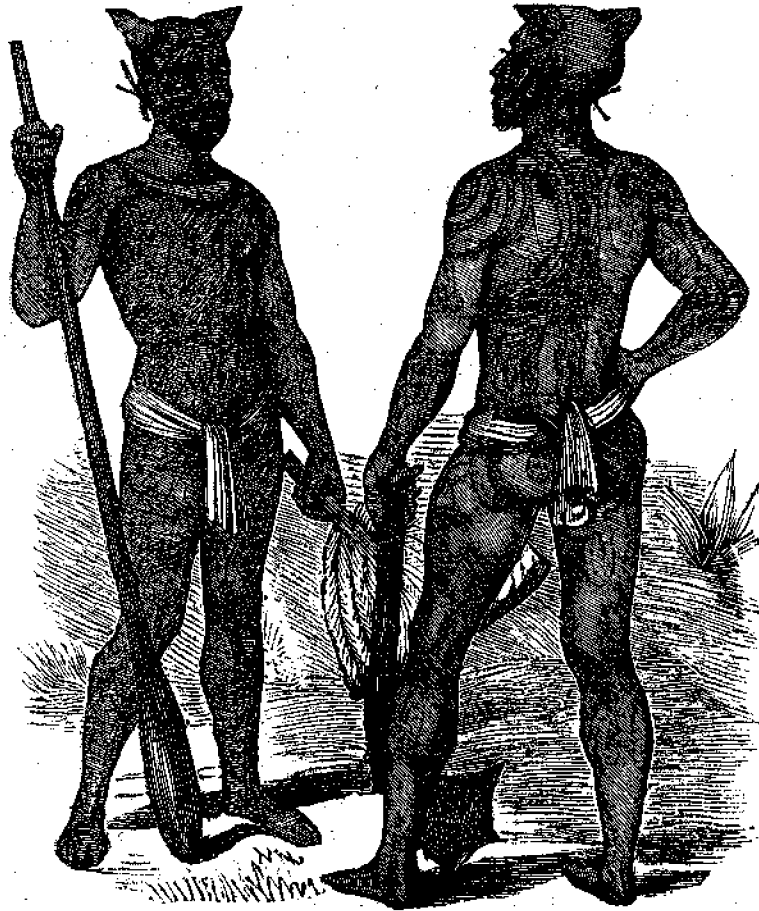
ΑΡΙΘ. 142.

Συνδρ. ἰτησία ἐν Ἑλλάδι Δραχ. **1**
 * * * Ἐξωτερικοῦ » **2**

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ὁδῷ Ἑρμοῦ ἀριθ. **79.**

Ἐἰς ὁδόν, πλὴν τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν, ἐλλέεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προσπληρωμῆς.

Ἄγριοι πολεμιστὰὶ τῆς Πολυνησίας.

Πολυνησία ὀνομάζονται τὰ πολυάριθμα ἄθροίσματα Ἠρηνικῶ ὠκεανοῦ κατοικοῦνται δ' ὑπὸ ἀνθρώπων, τῶν νήσων, τὰ διεσπαρμένα καθ' ἕλην τὴν ἑκτασίαν τοῦ ὀλίγαντες ἐκ τῶν φυσικῶν τῶν χαρακτήρων φαίνονται.

ὅτι εἶναι μογγολικῆς καταγωγῆς πῶς δὲ και διὰ τίνων μέσων μετέβησαν εἰς τὰς νήσους ἐκεῖνας; δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις, ἀφοῦ και τώρα ἀκόμη διὰ μονοξύλων αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἄγριοι μεταβαίνουν ἀπὸ μιᾶς νήσου εἰς ἄλλην πολλὰς ἑκατοντάδας μιλίων ἀπεχούσης. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς μας ἔχει λάβει τσαύτας μεταβολὰς, ὥστε πολλὰ μέρη αὐτῆς, τὰ ὅποια τὴν σήμερον εἶναι ξηρὰ, ἦσαν ποτε ὑπὸ τὴν θάλασσαν, και ἄλλα, τὰ ὅποια εἶναι τώρα ὑπὸ τὴν θάλασσαν, ἦσαν ἄλλοτε ξηρὰ.

Οἱ ἐν τῇ παροῦσῃ εἰκονογραφίᾳ δύο ἄγριοι πολεμιστὰι ἐδημοσεύθησαν τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ε' Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς ἐν συνεχείᾳ μὲ διήγημά τι ἀληθές, «Γρία ἔτη μεταξὺ τῶν ἀγρίων.»

Οἱ ἄγριοι κάτοικοι τῶν νήσων τούτων στολίζουσι τὰ σώματά των διὰ χρωμάτων ἀνεξιτήλων, τὰ ὅποια διὰ ὀξέος τινὸς ἐργαλείου ἐμβάλλουσιν ἐντὸς τοῦ δέρματος· παριστάνουν δὲ δι' αὐτῶν διάφορα σχήματα, ζῶων, δένδρων και ἄλλων φρικωδῶν μορφῶν, ἵνα φαίνωνται τρομεροὶ ἐν πολέμῳ· ἐπειδὴ δὲ εἶναι γυμνοὶ, ἡ θεωρία των εἶναι τῷ ὄντι φοβερά — ἡ δὲ πλοκή τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς των και τὰ φοβερά ῥόπαλα, δι' ὧν εἶναι ἀπλισμένοι καθιστῶσιν αὐτοὺς ἔτι τρομεροτέρους. Οἱ περισσότεροι τῶν κατοίκων τῆς Πολωννησίας εἶναι ἀνθρωποφάγοι.

Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Εὐρώπης και Ἀμερικῆς στέλλουσιν ἱερακοστάλους πρὸς αὐτοὺς, ἵνα τοὺς φέρωσιν εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ και τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνῃς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, και οὕτω ἀνυψώσωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς κτηνώδους καταστάσεως, εἰς ἣν ἐδρίσκονται.

(Ἀστὴρ Ἀνατολῆς.)

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΑΝΤΕΣ.

(Δίηγημα Ἐλβετικῶν.)

Μετάφρασις ελευθέρα ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

«Ο παποῦς και ὁ ἔγγονος.»

Εἰς μίαν τῶν ἀποκέντρων και μὴ συχναζομένων κοιλάδων τῶν πρὸς τὴν Γαλλίαν πλευρῶν τῶν ὄρεων τῆς Γροῦρας ἔζη πτωχὴ τις και ἀπλοϊκὴ οἰκογένεια, ἐξ ἐκεῖνων, αἵτινες ἀπαντῶνται συνήθως ἐπὶ τῶν ὄρεων τούτων.

Ἀπᾶσα ἡ περιουσία των συνίστατο ἐκ μικρᾶς τινοῦ καλύθης, ἣτις ἔκατο ἐν τῷ βᾶθει τῆς κοιλάδος, ἐξ ὀλίγων ἀγελᾶδων και αἰγῶν, και ἐκ τῆς ἐπιτηδευτή-

τος τῶν χειρῶν τῆς οἰκογενείας, διὰ τῶν ὁποίων κατα τὰς μακρὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος κατασκευάζον και ἐσκαλίζον διάφορα πράγματα και ἀγγεῖα, τὰ ὅποια ὡς προείπομεν ἐπώλουν εἰς τὰς πλησιοχώρους κώμας.

Ἡ οἰκογένεια δὲν ἦτο πολυἀριθμὸς = ὁ παποῦς Λοπράζος, ὁ υἱὸς του Ἰακώβος μετὰ τῆς δραστηρίου συζύγου και τῶν τριῶν τέκνων του, τοῦ πρεσβυτέρου Ἰακώβου, δέκα και τριῶν ἐτῶν τὴν ἡλικίαν και δύο ἄλλων θ' και δέκα ἐτῶν ἔζων δὲ ἔπως συνήθως ζῶσιν οἱ παῦχοι ἐκεῖνοι κάτοικοι τῶν κοιλάδων ἐκεῖνων.

Τὸ μὲν θέρος ὁ πατὴρ Λοπράζ ἀνήρχετο εἰς τὰ ὄρη μὲ τὰς ἀγελᾶδας και αἰγας, και διήρχετο τὸ θέρος κατασκευάζων τυρίον, ἐπανήρχετο δὲ τὸ φθινόπωρον φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰ κτήνη του μετὰ τοῦ προϊόντος αὐτῶν τούτου.

Ἐνῶ δὲ ὁ πατὴρ ἔζη οὕτως ἀπομεμονωμένος ἐπὶ τῶν ὄρων, ἡ μήτηρ ἐφρόντιζε διὰ τὰ τῆς οἰκίας, καλλιεργοῦσα τὸν μικρὸν τῆς κηπον και ἀγρὸν, γνέθουσα και κλάθουσα μαλλία πρὸς χρῆσιν τῆς οἰκογενείας και ἀνατρέφουσα τὰ τέκνα τῆς εἰς τὴν ἐργασίαν και τὸν φόδον τοῦ Κυρίου.

Εἶχε δὲ πρὸς τούτο βοηθὸν τὸν σαβῆσιμον γέροντα πενθερὸν τῆς, ὅστις διήρχετο τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως του κόπων ἐκ ἔξου διαφόρα τεμάχια, τὰ ὅποια ὁ υἱὸς και οἱ ἔγγονοι αὐτοῦ κατασκευάζον εἰς πινάκια ἢ ἐσκαλίζον κατά τὰς μακρὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος.

Τὰ παιδία καθήματα κατά μέρος ἐνησχολοῦντο εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων των μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ὁ πρεσβύτερος υἱὸς ἀναγίνωσκε μεγαλοφώνως ἕκ τινος διδακτικοῦ βιβλίου εἰς ἐπήκοον πάντων.

Οὕτω διήρχετο τὰ ἔτη τῆς ἡ οἰκογένεια μέχρι οὗ ὁ νεώτερος Ἰακώβος ἦτο 13 ἐτῶν. Κατὰ τὴν συνήθειαν ὁ πατὴρ Λοπράζ ἐδιήγησε τὸ μικρὸν του ποιμνιον εἰς τὰ ὄρη, ὅπου διέμεινε μέχρι τοῦ Νοεμβρίου, τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπανόδου τῶν κτηνῶν εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλ' ἐνῶ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου οἱ ἄλλοι κτηνοτρόφοι ἐπέστρεφον, ἡ δὲ ὠρυσμένη ἡμέρα τοῦ ἁγίου Δεπισίου παρηλάθην, ὁ πατὴρ Λοπράζ δὲν ἐφαίνετο.

Ἡ ἀργοπορία αὕτη ἐνέδαλεν εἰς πολλὰς ὑποφίας τὸν κακοῦ Λοπράζ και ἐπὶ τέλους τὸν ἠνάγκασε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ὄρη πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ υἱοῦ του και τοῦ ποιμνίου του, διότι οὐδαὶς τῶν γειτόνων, οἰκτινες ἐπέστρεφον ἐκ τῶν ὄρων μὲ τὰ ποιμνία των, εἶχεν ἰδεῖ αὐτόν.

Πρὶν ὅμως ἐκκινήσῃ, ἡ νόμφη του τὸν παρετήρησεν, ὅτι ἦτο πολὺ γέρων και ἀδύνατος και δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῆ εἰς τοὺς κινδύνους τῶν ὄρων, ἀλλ' ὁ γέρων οὐδεμίαν ἐδίδεν ἀκρόαον εἰς τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς.

Ἐπὶ τέλους, δταν ἤτοιμασθῇ διὰ τὴν ὁδοπορίαν τῆς, στραφείς πρὸς τὸν ἔγγονόν του Ἰακώβον, — ἄδεν σά-ἀ-

ρέσει.—εἶπε,— νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς εἰς τὸ ὄρος πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πατρὸς σου ;»

«Εὐχαρίστως, παποῦ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος· πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω εἰς τὰ ὄρη, ἀλλ' ἐφοβούμην μὴ ποῦ ἡ μήτηρ μου δὲν θὰ μολὶ τὸ ἐπέτρεπεν. Ἄλλὰ μαζὶ σοῦ, παποῦ, θὰ ἦναι πολὺ ὠραῖον καὶ εὐάγατον.»

Ἡ μήτηρ δὲν ἐφάνη εὐχαριστημένη μὲ τὴν πρότασιν τοῦ γέροντος, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος καὶ ὁ καιρὸς ὠραῖος, συγκατετέθη νὰ ἀφήσῃ τὸν Ἰάκωβον νὰ συνοδεύσῃ τὸν παποῦ του, διότι ἡ ἀβεβαιότης τῆς καταστάσεως τοῦ σοζύγου τῆς ἐπλήρου τῆν καρδίαν τῆς μὲ φόβον καὶ ἀθυρίαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

Αὐτὸ μαγικαὶ ἀμυγδαλέχαι.

Ἡ Αἰμιλία ἦτο μικρὰ τις κόρη δεκαετῆς, ἦεν κατὰ εἰς μίαν ὠραίαν ἐφοικτικὴν οἰκίαν, εἰς τινὰ τῶν ἐπαρχιῶν μετὰ τῶν γονέων τῆς καὶ τῆς ἀγαπητῆς ἀδελφῆς Εὐροδίκης, ἦεν ἦτο δεκατεσσάρων ἐτῶν τὴν ηλικίαν.

Κατὰ τὸ δευτερὸν ὠραίας τινὸς ἡμέρας περὶ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου, αἱ δύο ἀδελφαί, μὲ τοὺς βραχιόνάς των ἐρριμμένους περὶ ἀλλήλων, περιπατοῦν εἰς τὸν κήπον, συνομιλοῦσαι λυπηρῶς, διότι τὴν ἐπαύριον ἡ Εὐροδίκη ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐπρεπε νὰ εἰσέλθῃ ὡς ἐσωτερικὴ μαθήτρια εἰς τὴν ἐκεῖ παρθεναγωγεῖον.

—«ὦ,» εἶπεν ἡ Εὐροδίκη ἀναστενάζουσα — «Πόσον λυπηρὸν μοὶ φαίνεται νὰ φύγω, νὰ σὰς ἀφήσω ὁ δὸλος καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου δὲν γινώσκω κανένα ! Καὶ τὸ χειρότερον νὰ μὴ ἴδω τοὺς γονεῖς μου, οὔτε σὲ μέχρι τοῦ ἐρχομένου Ἰανουαρίου, — εἶναι πολὺ σκληρὸν πρᾶγμα!»

—«Ναί, — ἀπεκρίθη παρηγορητικῶς ἡ μικρὰ τῆς ἀδελφῆς. — εἶναι σκληρὸν, καθὼς λέγεις, ἀλλὰ θὰ συνειθίσῃς, Εὐροδίκη μου, ἐκτὸς τούτου θὰ ἔχωμεν ταχυκὴν ἀλληλογραφίαν — θὰ μολὶ γράψῃς ὅ,τι κάμνεις εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ποίαν ἔχεις φίλας, καὶ πῶς περνᾷς τὴν ἡμέραν. Καὶ ἐγὼ θὰ σοὶ γράψω ὅ,τι κάμνω ἐδῶ, καὶ ποῖος ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνο.»

—«Καὶ πῶς πηγαίνει τὸ κανάρι μου, καὶ ὁ κηπὸς μου, αἰ, Αἰμιλία μου, θὰ μολὶ τὸν περιποιήσῃς, δὲν εἶναι ἔτσι ; διότι φοβοῦμαι, ὅτι ὁ μπάριμπα Πέτρος θὰ τὸν παραμελήσῃ, ἂν τὸν ἀφήσω εἰς τὴν φροντίδα του.»

—«Ἐννοια σου, θὰ τὸν σχολιάζω, καὶ θὰ τὸν ποτιζῶ καλλίτερον καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἰδικόν μου, ὥστε δὲν ἔλθῃς θὰ τὸν εὖρης εἰς καλὴν κατάστασιν.»

—«Ἐλα τώρα νὰ κάμωμεν καττι-τι τὸ ὁποῖον τὸ ἀνεύ-

γωνα πρὸ ἡμερῶν εἰς ἓν βιβλίον, ἀλλὰ πρῶτον τρέξε ζήτησε τῆς κυροῦλας δύο ἀμύγδαλα καὶ ὀλίγην κλωστήν.»

Ἡ Αἰμιλία ἐσπευσε νὰ φέρῃ τὰ ἀμύγδαλα, τὰ ὁποῖα ἡ Εὐροδίκη ἔσκασε πάραυτα μὲ προσοχὴν, ὥστε τὸ σπέρμα νὰ διατηρηθῇ ἀκέραιον. — «Ὅς μου τώρα μίαν καρφίτσαν — εἶπε — σκαὶ πρόσχε — βλέπεις ; γράψω τὸ ὄνομά σου ἐπὶ τῆς φλούδας ταύτης καὶ τὸ ἰδικόν μου ἐπὶ ἐκείνης· τώρα θὰ δέσω πάλιν τὰς φλούδας ὁμοῦ, καὶ θὰ χύσω τὰ ἀμύγδαλα εἰς τὴν γῆν.» Ταῦτα δὲ εἰπούσα ἡ Εὐροδίκη ἐσκέπασε τὰ δύο ἀμύγδα μὲ τὸ χῶμα καὶ ἐρριψεν ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς.

— «Ἐξήγησόν με τώρα, — εἶπε, μὲ περιέργειαν ἡ Αἰμιλία, — τί σημαίνει τούτο.»

— «Εὐχαρίστως. Τὰ ἀμύγδαλα ἐκεῖνα θὰ γείνουν δένδρα, — δὲν εἶναι ἔτσι ;»

— «Βέβαια.»

— «Καὶ θὰ κάμουν ἀμύγδαλα βεβαίως. Τώρα, ἕκαστον ἀμύγδαλον τῶν δένδρων ἐκείνων, ἅμα σπᾶσῃ τις τὸν φλοιὸν, θὰ φέρῃ χαραγμένον ἐκ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα μᾶς ἐξ ἡμῶν. Ἡ ἰδική σου ἀμυγδαλέα θὰ ἔχη τὸ ἰδικόν σου ὄνομα, καὶ ἡ ἰδική μου τὸ ἰδικόν μου. Πιστεῖτω, ὅτι ὅταν τελειώσω τὰς σπουδὰς μου, θὰ δυνηθῶ νὰ κρῖνω περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πειράματος.»

— «Εἶσαι βεβαία περὶ τούτου ;»

— «Ὅχι, ἀνέγνωσα μόνον, ὅτι τούτο δόναται νὰ γείνη, καὶ ὅς τὸ δοκιμάσωμεν τώρα. Σὺ δμως, Αἰμιλία μου, μὴ λησμονήσῃς ποτὲ νὰ ποτιζῇς τὰς μαγικὰς μας ἀμυγδαλέας.»

Κοράσιον θαυμάζον τὴν βροχὴν.

Τῆς κόρης καμαρώσατε τὰ νεράτα τῆ θεωρίας τῆς. Δέτε τὰ βόδια τοῦ ἀνθοῦν ὅς τῆ ληγερῆ παρθένα. Δέτε τὰ μάτια τὰ γλυκὰ τὰ ὤμορφα μαλλιά τῆς. Ποῦ πέφτουνε χαροῦμενα στοὺς ὤμους ἐκπλασμένα. Ἀκοῦσατε πῶς γλυκολαλεῖ, στὴν οὐρανὸν κυττάζει, καὶ τὴ βροχὴ τοῦ Πλάστου μας τὸ μάτι τῆς θαυμάζει.

Δέτε τὰ χέρια τὰ λευκὰ π' ἀπλώνει στὴ βροχοῦλα, καὶ μέσα στὴν παλάμη τῆς ζητᾷ νὰ σταματήσῃ, Ἄλλ' ἀγνοεῖ τὸ δύστυχο, ἡ κόρη ἡ μικροῦλα, πῶς δὲν ἔμπορεῖ ὅς τὸ χέρι τῆς τοῦ Πλάστου μας νὰ [κλείσῃ]

Ἐκεῖνα π' ἀπ' τὴν ἄβυσσο τραβᾷ γὰρ νὰ ποτίσῃ τῆς γῆς μας τὰ γεννήματα, καρπὸς γὰρ νὰ βλαστήσῃ.

Καὶ τὸν πατέρα τῆς σιμὰ ποῦ ἔστεκε τὸν κράζει, Νὰ τῆς εἰπῇ γιὰτ' ὁ Θεὸς αὐτὸ μᾶς τὸ προσφέρει,

Γιατί απ' τὸν αἰθέρα τοῦ τὰ πλούτη τοῦ μοιράζει,
Χωρὴς ποτὲ νὰ σταματᾷ τὸ σπλαγγικὸ τοῦ χέρι:

Τ' ἀκουσ' ὁ γέρος κ' ἔβγαλε σκοφτὰ ἐξ ἑνὸς κεφαλῆ του,
Καὶ ἐτὴν Ξανθοῦλα τῆ μικρῆ χαρίζαι τῆ φωνῆ του

Κοράσιον προσπαθὸν νὰ συλλάβῃ τὰς σταγόνας τῆς βροχῆς

«Παδί μου» λέγει «ἡ βροχῆ, κ' ὁ Πλάτης μᾶς χαρίζει.» «Ἄς τὸν λατρεύομαι λοιπὸν, αὐτὸς γὰρ μᾶς φροντίζει,
ἐξ ἑνὸς ἡ ζωὴ μας, τὸ ψωμί, ἡ δρόσος τῆς ψυχῆς μας.» «Καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ γιὰτ' αὐτὸ μαρτύρησε ἐπὶ τῆς γῆς μας.»

«Γὰρ νὰ δὲσάτῃ 'στὸ λαὸ τὸν Πλάστη νὰ λατρεύῃ,
καὶ ἡ ψυχὴ μας τ' οὐρανοῦ τὰ πλούτη νὰ γορεύῃ.»
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΓΓΛΕΣΗΣ.

Ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς Σεβᾶ ἦτο εἰς τὴν εὐδαιμόνα
λεγομένην Ἀραβίαν, ἣτις ἀπέχει πολὺ τῆς Ἱερουσα-
λήμ. Εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν καὶ τὰ ταξείδια ἦσαν
ἐπικίνδυνα καὶ αἱ γυναῖκες, ἔστω καὶ βασίλισσαι, δὲν

ΒΗΝΙΚΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΓΡΑΦΑΙΣ,

Ε'. Ἡ βασίλισσα τῆς Σεβᾶ.

Ἡ βασίλισσα

Ὅταν ὁ βασιλεὺς Σολομὸν ἦτο εἰς τὴν ὀψίστην ἐθεωρεῖτο πρέπον νὰ ταξιδεύσῃν, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπι-
βαθμίδα τῆς δόξης του, ἡ βασίλισσα τῆς Σεβᾶ, ἀκού-
σασα περὶ τῆς σοφίας καὶ τοῦ μεγαλείου του, ἦλθε θαυμάσια, περὶ τῶν ὁποίων τοσαῦτα εἶχεν ἀκούσει, τὴν
πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ. ἔκαμε νὰ διαπεράσῃ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἔρημον τῆς

Αραβίας και να διέλθη διά πολλών χωρών. Έφερε δὲ μεθ' ἑαυτῆς και πολλά δῶρα, συνιστάμενα εἰς πολυτίμους λίθους, ἀρώματα και χρυσὸν πολὺν σφόδρα, και ἄλλα προϊόντα τῆς πατρίδος τῆς.

Ἡ Ἀγία Γραφή λέγει, ὅτι ἔκαμα πολλὰς και δυσκόλους ἐρωτήσεις εἰς τὸν Σολομῶντα, και ὅτι αὐτὸς ἀπεκρίθη εἰς ἕλας, και ἔλυσε πάντα τὰ ζητήματα ὅσα ἔειπεν τῷ ἐπρότερον.

Ἡ παράδοσις μεταξὺ τῶν Ἀράβων ἀναφέρει διαφόρους τρόπους, καθ' οὓς ἐδοκίμασε τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος ἢ βασίλισσα τῆς Σεβά· οὕτω λ. χ. ἐπέδουσε παιδία και κοράσια ὁμοίως και τῷ ἐπρότερον να εἶπῃ ποῖα ἦσαν ἀγόνια και ποῖα κοράσια. Ἐκείνος δὲ διάταξε να φέρωσι νυπτήρα, και προσέταξεν ἕλα να νυφθῶσιν· ἐπειδὴ δὲ αἱ γυναῖκες ἐν τῇ Ἀνατολῇ νύπτονται διαφόρως τῶν ἀνδρῶν, διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀνεκάλυψε τὰ κοράσια.

Ἄλλοτε παρουσιάσασα εἰς αὐτὸν δύο ἀνθοδέσμας, τὸν παρεκάλεσε να εἶπῃ ποῖα τούτων ἦτο ἢ ἐκ φυσικῶν και ποῖα ἢ ἐκ τεχνητῶν ἀνθῶν, χωρὶς να ὀσφρανθῆ αὐτάς. Ἐκείνος δὲ διατάξας να φερθῶσι μέλισσαι ἀνεκάλυψε δι' αὐτῶν τὴν ἐκ φυσικῶν ἀνθῶν συνισταμένην, διότι ἐπ' αὐτῆς ἐκάθησαν αἱ μέλισσαι και οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης!

Οἱ Ἀραβες λέγουσι προσέτι, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐνομήφθη αὐτὴν και ὅτι αὐτὴ ἐθεμελίωσε τὴν πόλιν Ταδμόρ ἐν τῇ Ἐρήμῳ, και ἐκεῖ ἀνεταφιάσθη· και ὅτι μετα πολλὰς ἑκατονταετηρίδας, βασιλεύοντος τοῦ Ἀραβος Καλίφου Βαλίδ, ὁ τάφος αὐτῆς ἀνεκαλύφθη φέρων ἐπιγραφήν, λέγουσαν, ὅτι ἦτο ὁ τάφος τῆς βασίλισσας τῆς Σεβά, και ὅτι ὁ Καλίφης, ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ἐκ νέου διατάραξιν τῶν λειψάνων τῆς, ἐκάλυψε τὸν τάφον τόσο καλῶς, ὥστε οὐδέποτε κλέον ἀνεκαλύφθη.

Ἡ ἱστορία τῆς βασίλισσας ταύτης μᾶς παρέχει ὠραῖον και διδακτικώτατον μάθημα. Ἐὰν ἐκείνη, ἵνα ἀκούσῃ ἀνθρωπίνην σοφίαν, ἀνέλαβε τοσοῦτον κοπιαικὸν και κινδυνῶδες ταξίδιον, ἡμεῖς πολὺ περισσότερον ὀφείλομεν να προστρέχωμεν παντοῦ, ὅπου διδάσκειται ἢ οὐράνιος σοφία, ἵνα μάθωμεν αὐτὴν, και ἐὰν δὲ τὸ ἀμύμων, ἢ βασίλισσα ἐκείνη θὰ σηκωθῆ καθ' ἡμῶν εἰς τὴν Κρίσιν και θὰ μᾶς κατακρίνῃ, ὅτι αὐτὴ ἐζήτησε ν' ἀκούσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος, και ὅμως εἰς τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι πολὺ περισσότερα και ὀψηλοτέρα σοφία τῆς τοῦ Σολομῶντος.

Ἡ ΚΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΙΜΑΛΦΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.

Πολλοὶ ἐκ τῶν μικρῶν μου ἀναγνωστῶν θὰ εἶδον τὰς μητέρας των, ἢ τὰς ἀδελφὰς των, ἢ ἄλλας συγγε-

νεῖς και φίλας τῶν οἰκογενειῶν των, να φορῶσι βραχιόλια, ἐνώτια (σκωλαρίκια), περιδέραια, ὠρολόγια χρυσᾶ, ἢ ἀδαμαντῖνα δακτύλια και ἄλλα κοσμήματα.

Ἄλλα αὐτὰ τὰ πράγματα με μίαν λέξιν ὀνομαζόνται τιμαλφῆ ἢ πολύτιμα. Τὴν ἐξήγησιν ταύτην κάμνω διὰ τοὺς παῖδας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶδον τοιαῦτα πράγματα, ἢ και ἐν εἶδον δὲν γνωρίζουσι πῶς ὀνομαζονται. Περὶ τῶν τιμαλφῶν τούτων πραγμάτων θὰ σᾶς εἶπω μίαν συνομιλίαν, ἢ ὁποία ἔγανε μεταξὺ ἐνὸς Μανδρινίου και ἐνὸς ἀστειοῦ γέροντος.

Ὁ Μανδρινός (δηλαδὴ ἄρχων Κινέζος) ἠγάπα πολὺ να στολιζήται με ἀδαμαντῖς και πολυτίμους λίθους και με ἄλλα διάφορα κοσμήματα, και να περιφέρηται εἰς τὰς ὁδοὺς ὑπερηφανεύμενος δι' αὐτά. Ὁ γέρον θάλων να τὸν ἐμπαιξῆ διὰ τὴν ματαιότητά του, τὸν παρηκολούθησε μίαν τῶν ἡμερῶν καθ' ὅδον, και κόπτων κατὰ γῆς εὐχαρίσται αὐτὸν διὰ τὰ τιμαλφῆ του πράγματα. Ὁ Μανδρινός ἔμως ἀπορῶν διὰ τὴν τοιαύτην ὑπόκλησιν στραφεῖς πρὸς τὸν γέροντα εἶπε, ἀδὲν σε ἐννοῶ, φίλε, διὰτί μ' εὐχαριστεῖς; ἐγὼ ποτὲ δὲν σοῦ ἐχάρισα κανὲν ἀδαμαντικόν. «Ὁχι, βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, ἀλλ' ἔχεις τὴν καλωσύνην να με ἀφίγη να τὰ βλέπω, και τούτο μ' εὐχαριστεῖ, διότι τὴν ἰδίαν χρῆσιν κάμνεις και σὺ, ὁ ὁποῖος τὰ φορεῖς ὥστε δὲν ὑπάρχει καμία διαφορὰ μεταξὺ ἡμῶν, εἴμη ὅτι σὺ ἔχεις περιπέλον τὴν φροντίδα να τὰ φυλάττης, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν μοῦ ἀρέσκει διόλου» Σ. Μ.

Ἡ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΤΙΜΟΤΗΤΟΣ.

Διὰ να σᾶς δεῖξω πόσον ἀναγκαῖα και πόσον ὠφέλιμος εἶναι ἡ τιμότης εἰς τὸν ἄνθρωπον, θὰ σᾶς διηγηθῶ περὶ ἐνὸς ἐμπόρου καὶ τι, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσα εἰς τὰς ἐφημερίδας πρὸ τινων ἐτῶν. Εἰς μίαν ἀξιόλογον τῆς Ὁλλανδίας πόλιν, ἢ ὁποία ὀνομαζέται Ροτερδάμη, ὑπῆρχεν ἐμπορὸς τις πωλῶν κλωστὰς παρητηρήθη δὲ, ὅτι ποτὲ δὲν ἔδωκεν οὔτε ἓνα πῆχυν κλωστῆς κακῆς ποιότητος, οὔτε ἔλαβε κέρδος περισσότερον τοῦ μετρίου. Τόσην δὲ ὑπόληψιν ἀπέκτησεν εἰς τὸν τόπον, ὥστε οἱ πελάται του και μικρὰ παιδία και τυφλοὺς ἔστελλον εἰς τὸ κατάστημά του διὰ να ἀγοράσωσιν ἢ, τι ἐχρηάζοντο. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς διὰ τῆς φιλοπονίας, τῆς ἀκριβείας και τιμότητός του ἀπέκτησε πεντήκοντα χιλιάδας ταλλήρων, ἐνῶ τὸ ἐμπόριόν του ἦσαν μόνον κλωσταί.

3. Πλάτων.

1. Βίος αὐτοῦ.

Ὁ Πλάτων λέγεται, ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ ἐξ Αἰγίνης Ἀ-

ρίσκωνος και τῆς Πηρικιόνης ἢ Ποτόνης· ἐγεννήθη δὲ ἐν Ἀθήναις τὴν 7ην τοῦ ᾠρηγηλιανος μηνὸς (24 Μαῖου) τὸ 2ον ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπιάδος, ἢτοι τὸ 430 π. Χ., κατὰ τὸν Ἀπολλοδώρον ὅμως τὸ 1ον ἔτος τῆς 88 Ὀλυμπιάδος, ἢτοι τὸ 428 π. Χ., τὸ ἔτος, καθ' ὃ ἀπέθανεν ὁ Περικλῆς.

Ἐκπαυᾶτο δὲ ἐπι κατῆγετο πατρὸθεν μὲν ἐκ τοῦ Κόδρου μητρὸθεν δὲ ἐκ τοῦ Σόλωνος, ὥστε ἦτο ἐκ μίαις τῶν ἐπιφανῶν οἰκογενειῶν τῶν Ἀθηναίων. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὀνομασθῆ Ἀριστοκλῆς κατὰ τὸν Πάππον του, μετέπειτα δὲ ἔνεκα τῆς εὐφραδείας του, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ εὐρέος στήθους του, ἔλαβε τὸ ὄνομα Πλάτων.

ΠΛΑΤΩΝ

Ὁ Πλάτων ἐδιδάχθη τὴν γραμματικὴν, μουσικὴν και γυμναστικὴν ὑπὸ τῶν τὰ μάλιστα διακεκριμένων διδασκάλων τοῦ καιροῦ του, και ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀνφεκώθη διὰ μέσου Κρατύλου τινὸς με τὰς δοξασίας τοῦ Ηρακλείτου, διὰ μέσου δ' ἄλλων διδασκάλων και συγγραμμάτων με τὰς τῶν Ἐλεατῶν και τοῦ Ἀναξαγόρου, κατὰ δὲ τὸ 20ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐγένετο μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, τοῦ ὁποῖου τὴν φιλοσοφίαν ἐνεκολπώθη και ἐξέθηκε.

Πρὸς αἰθῆρον τῶν γνώσεων αὐτοῦ μετέβη εἰς τὴν Κορήνην, τὴν Σικελίαν, τὴν Ἰταλίαν και τὴν Αἴγυπτον, συνοδευόμενος ὀπὸ τινος Εὐδόξου καλουμένου. Κατόπιν μετέβη εἰς τὴν Ἀσίαν και συναναστράφη με τοὺς Ἑβραίους, Βαβυλωνίους και Ἀσσυρίους, και με τοὺς μάγους τῆς Περσίας, συναναστράφη δὲ και με τὸν διάσημον Πυθαγόρειον Ἀρχύταν και ἄλλους τῆς αὐτῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς.

Κατὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ διαμονὴν του ἐγνωρίσθη διὰ μέσου τοῦ Δίωνος με τὸν πρεσβύτερον Διονύσιον, ἀλλὰ ταχέως ἐγκατέλειπε τὴν συναναστροφὴν τοῦ τυράννου

τούτου. Ἐπιστρέψας ἐκ τῶν ταξιδίων του εἰς Ἀθήνας ἤρχισε να διδάσκῃ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ· ἐδίδασκε δὲ τοὺς προσερχομένους ἀμισθὶ κατὰ τὸν διαλεκτικὸν τρόπον τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους και ἄλλων μετ' ἄλλων δὲ συνηθροίσθησαν περὶ αὐτῶν νεοὶ ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος και ἀλλαχόθεν, ὡς λ. χ. ὁ Ἀριστοτέλης, Ἐσνοκράτης ὁ Χαλκιδόνειος, Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός, Ἡστιάσιος ὁ ἐκ Παρίθου, Φίλιππος ὁ Ὀπούντιος κλπ., — ἐπι δὲ και οἱ Ἀθηναῖοι Γαβρίας, Ἰρικράτης, Τιμόθιος, Φωκίων, Ὑπερίδης, Λυκούργος, Ἰπποκράτης και ἄλλοι.

Ὁ Πλάτων βλέπων ἀκατόρθωτον τὸ εἶδος τῆς Πολιτείας, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐπέθετο να ἴδῃ ἐν τῇ πατρίδι του και ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου συνηγόρει, ἀπεμακρόνηθ ἐντελῶς ἀπὸ τὰ πολιτικὰ και ἰδιώτευσ, διδάσκων και συγγραφῶν τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ συγγράμματα, ἠρνήθη δὲ να συμμορφωθῆ και με τὴν παράκλησιν τῶν Ἀρακῶν και Θηβαίων, οἵτινες νεωστὶ εἶχον οἰκοδομήσει τὴν Κορήνην και Μεγάπολιν, τοῦ να μεταβῆ ἐκεῖ και τοῖς δόσῃ σύνταγμα και νόμους.

Λέγεται δὲ ἐπι ἀπέθανε τὸ 81ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐνῶ ἔγραφε. Κατὰ τὸν Ἐρμιππον ἀπέθανεν ἐν γαμηλίῳ τινὶ συμποσίῳ. Κατὰ τὴν διαθήκην του ὁ κῆπος του ἔμμενε ἰδιοκτησία τῆς σχολῆς, και μετ' ἄλλων λίαν ἀξέτηθεις περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Νεοπλατωνικῶν, οἵτινες ἐώρταζον τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων αὐτοῦ τε και τοῦ Σωκράτους.

Οἱ Ἀθηναῖοι και ἄλλοι ἐτίμησαν τὴν μνήμην του διὰ μνημείων· ὅπως ὅμως πάντες οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, οὕτω και ὁ Πλάτων εἶχε και τοὺς ἐχθροὺς του, οἵτινες τὸν κατηγόρησαν ὡς ἀσελγῆ, φιλάργυρον, σοκοφαντῆν, μάταιον, φιλόδοξον και φθονερὸν! Ἄλλοι τὸν κατηγόρησαν ὡς ὑποκλέψαντα τὴν μορφήν και οὐσίαν τῆς διδασκαλίας του ἀπὸ ἀρχαιοτέρων φιλοσόφων, ὡς λ. χ. τὸν Ἀρίστιππον, Ἀντισθένην, Πρωταγόραν, Ἐπίχαρμον, Φιλόλαον και ἄλλους.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.)

Πῶς να μετρώς τὸ ὕψος δένδρων, οἰκῶν κτλ. Διὰ τῆς σκιᾶς των.

Λάβε ξύλον ὀρισμένου μήκους, ὡς λ. χ. ἐνὸς πήχεως, στήσον αὐτὸ εἰς τὸν ἥλιον και μέτρησον τὴν ὀποῖαν ρίπτει σκιάν, διὰ τοῦ μέτρου δὲ τούτου μέτρησον τὴν σκιάν τοῦ δένδρου, τῆς οἰκίας, ἢ ἄλλῃ τινὸς πράγματος, τοῦ ὁποῖου τὸ ὕψος θέλεις να μάθης, ὁ δ' ἀριθμὸς, τὸν ὁποῖον θὰ εὕρῃς, θὰ σε δεικνύῃ τὸ ὕψος τοῦ πράγματος.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Θερμακεία Καρκίνου.

Ἄμερικανική τις ἐφημερίς συνιστᾷ τὸ ἀφέψημα τῶν ἀνθῶν τοῦ ἐρυθροῦ τριφυλλίου ὡς εἰδικὸν θεραπευτικὸν μέσον κατὰ τοῦ καρκίνου τῶν μαστῶν, τῶν χειλέων καὶ ἐν γένει παντὸς εἴδους καρκίνων. Ὁ πάσχων πρέπει νὰ λαμβάνῃ ἐξ αὐτοῦ δύο κοχλιάρια τῆς τραπέζης πρωτὶ καὶ βράδυ ἐπὶ ἐξ τοῦλάχιστον ἑβδομάδας.

— Ὁ καιρὸς ὁμοιάζει μὲ δαναιστήν, ὁ ὅποιος χορηγᾷ μὲν ἀρκετὴν προθεσίαν πρὸς ἐξόφλησιν τῶν λογαριασμῶν του, ἀλλ' ἐπὶ τέλους εἶναι ἀδυσώπητος.

— Ὁ καιρὸς ὁμοιάζει μὲ βῆμα, τοῦ ὁποίου μόνον ἂ ἔνστασις εἶναι εὐχρηστος.

— Ὁ καιρὸς, ὅταν τις μεταχειρίζεται αὐτὸν καλῶς, δίδει εἰς τὴν ψυχὴν ὕψιστον καὶ δύναμιν, ταῦτα δὲ προμηθεύουσιν ἂ νάπυσται καὶ γαλήνην εἰς τὸ σῶμα.

— Ὁ καιρὸς οὐδέποτε εἶναι βάρος εἰς ἡμᾶς, εἰμὴ ὅταν δαπανᾷται κακῶς.

— Ὁ καιρὸς εἶναι φίλος εὐγνωμῶν μεταχειριζομένῳ λοιπὸν αὐτὸν, μικροὶ μου φίλοι, καλῶς, καὶ ποτὲ δὲν θὰ λείψῃ νὰ σὰς δώσῃ τὴν πρέπουσαν ἀνταμοιβήν.

Παράδοξος τρόπος ἐνταφιασμοῦ.

Εἰς τὴν Θηβῆν (χώραν ὑποκειμένην εἰς τὴν Κίαν) τέσσαρες εἶναι οἱ τρόποι τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῶν νεκρῶν, 1) ἡ καύσις, 2) ἡ καταβύθισις εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς λίμνας, 3) ἡ ἐκθεσις τῶν πτωμάτων ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων καὶ 4) ὁ καὶ ἐπικρατέστατος, ὁ διαμελισμὸς αὐτῶν εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ ἡ παροχὴ αὐτῶν εἰς τοὺς κύνες, μέγα πλῆθος τῶν ὁποίων τρέφεται ἐν τῇ χώρῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ τοὺς ὁποίους οἱ ἐγγύριοι σέβονται μὲν λατρείας. Καὶ οἱ μὲν πτωχοὶ μεταχειρίζονται πρὸς τοῦτο τοὺς κύνες τῆς πόλεως ἀδιακρίτως, οἱ πλούσιοι ὅμως ἔχουσιν ἰδιαιτέρους ναοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους διατηροῦνται οἱ ἱεροὶ οὗτοι κύνες.

— Ἡ μεγίστη αἰθουσα ἐν τῷ κόσμῳ, τῆς ὁποίας ἡ στέγη δὲν ὑποστηρίζεται ὑπὸ στηλῶν, εὐρίσκειται ἐν Πετρούπολει. Εἶναι δὲ 630 ποδῶν μακρὰ καὶ 150 πλατεῖα καὶ χρησιμεύει ὡς αἰθουσα τοῦ χοροῦ φωτιζομένη ὑπὸ 20 χιλιάδας κηλίων! Ἡ δροφὴ τῆς συνίσταται ἐκ μιᾶς ἀπλῆς ἀψίδος σιδηρᾶς !!

— Τὸ μέγιστον τοπάζιον ἐν τῷ κόσμῳ εὐρίσκειται εἰς χεῖρας τοῦ κ. Μᾶξ Στούαρτ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα καὶ φέρει. Ἡ ἄνω του ἐπιφάνεια εἶναι 2 δεκτύλων καὶ 5 ἐκατοστῶν τοῦ δ, καὶ ζυγίζει 1473 1/2 κόκκους, ἢ 369 περίπου κάρατς εἶναι δὲ πολλὴ λαμπρὸν καὶ ἐντελῶς λευκόν.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Νῆσος εἶμαι τῆς Ἑλλάδος ἰσως ἡ ἠραιότερα

Καὶ τῶν πέριξ μου χειμῶνων ὄλων ἡ πλουσιότερα.

Ἄν τὸ δεύτερον καὶ τρίτον μετὰ πέμπτου ἀποβάλης,

Τότε, ἂν θὰ τὸ πιστεύσῃς, εἰς ποτὸν μὲ μεταβάλῃς.

Ἦσῃ ἂν ἐκ τῶν ὀκτώ μου τὰ δευτὰ πρῶτα ἀφαιρέσῃς,

Καὶ ἐκ τῶν ἀπολειφθέντων τὰ μεσοῖα ἀνατρέψῃς,
Νῆσος τότε τοῦ Αἰγαίου ἐν τῷ ἅμα θέλω γέιναι.

Ἄπου βρισκονται θαμμένοι οἱ τρεῖς ἤρωες ἐκείνοι...

Ἄν τὸ τέταρτον καὶ τρίτον σὺν τῷ πρώτῳ νῦν ἐκβάλῃς
Τότε εἰ; πρᾶγμ' εὐδιόκῳ παρυσθῆς μὲ μεταβάλῃς.

N. E. Νικολαΐδης.

Γ Ρ Ι Φ Ο Σ

Σχῆμα ἔχω σταφυλῆς

Κρεμασμένης εἰς τὸ κλῆμα,

Μέρος ὅμως εἶμαι Γῆς

Ἰλὴν μ' ἀπέκοψαν Τὴ χεῖρα!

I. Π.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Σεπτεμβρίου αἰνίγματος

Πηλὸς — πῆλοσ.

Τὸ ἔθνος ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως; Π. Ἀλεξιάδης καὶ ὁ ἐκ Λαωνίδου Κ. Θ. Καλλιγὰς.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποία εἶναι ἡ πρώτη προφητεία περὶ τοῦ Χριστοῦ;
2. Ποία-ἡ τελευταία;
3. Ποίος τῶν Προφητῶν ὁμιλεῖ περισσώτερον ὄλων περὶ Χριστοῦ;

Εἰδοποιήσεις.

Παρακαλοῦνται καὶ πάλιν οἱ λύται νὰ πέμπωσι τὰς λύσεις τῶν ἐνωρίων, ὥστε νὰ φθάσωσι εἰς χεῖρας τῆς διευθύνσεως τὸ πολλὸ μέχρι τῆς 16 ἐκάστου μηνός· τὰ ὀνόματα πρέπει νὰ ἦναι καθαρογραμμένα καὶ ἡ ἡλικία κάτω τῶν 16 ἐτῶν.

— Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν μικρῶν συνδρομητῶν μας παρενόησαν τὴν περὶ τοῦ παιδικοῦ μέρους ἐν τῷ Ἀστέρῳ τῆς Ἀνατολῆς εἰδοποίησιν, λέγομεν πρὸς γνῶσίν των, ὅτι ἐκτός τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων ἐκδίδεται καὶ ἄλλη ἐφημερίς, Ἄστηρ τῆς Ἀνατολῆς ὀνομαζομένη, ἰση κατὰ τὸ μέγεθος καὶ ὁμοία κατὰ τὸ σχῆμα μὲ τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων, ἀπὸς τῆς ἑβδομάδος, μὲ εἰκονογραφίας, καὶ σκοπὸν ἔχουσα τὴν διδασκαλίαν καὶ ἀφέλειαν ὄλων ἐν γένει τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον δημοσιεύει ποικίλα ἄρθρα πρὸς εὐχαρίστησιν καὶ ἀφέλειαν τῶν τῶν γονέων καὶ τῶν τέκνων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ὑπηρετῶν.

Εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύτην μία στήλη εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τοιαῦτα ἀρθρίδια, ὅποια παιδία κάτω τῶν 16 ἐτῶν ἡμποροῦν νὰ στείλουν. Τὰ ἀρθρίδια ταῦτα ἡμπορεῖ νὰ ἦναι μεταφράσεις, ἢ πρωτότυπα — ἀλλ' ὄχι μεγαλύτερα τῶν 20 ἀράδων, καὶ πρέπει νὰ στέλλωνται εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, καὶ ἂν ἐγχεθῶν ἀπὸ αὐτῆν, δημοσιεύονται, ἀλλως καταστρέφονται. Ἡ συνδρομὴ τῆς ἑβδομαδιαίας ταύτης ἐφημερίδος εἶναι 6 μόνον δραχμαὶ τὸ ἔτος — δύνανται δὲ τις νὰ γένη συνδρομητῆς καὶ διὰ τρεῖς μῆνας πρὸς δοκιμήν. Ὅσοι τὴν ἔλαβον μέχρι τοῦδε εὐρον αὐτὴν ἀξίαν καὶ καταλληλὴν καὶ ἐγένοντο τακτικῶς συνδρομηταὶ αὐτῆς δι' ὄλων τῶν ἔτων.

— Παρατηροῦμεν εἰς τοὺς στέλλοντες αἰνίγματα ληφθέντα ἐξ ἄλλων περιοδικῶν, ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι ἐντελῶς ἄτοπον.